

Mai târăști și tu o povară după tine?

În orașul Trutnov din Boemia a murit acum ceva vreme cizmarul K., de optzeci și unu de ani.

Ceea ce nimeni din oraș n-ar fi considerat ca posibil, a fost mărturisirea sa de pe patul de moarte, că în urmă cu doisprezece ani el l-a omorât pe pensionarul R. și i-a furat banii. Până la șaptezeci de ani, cizmarul își câștigase existența onorabil și cinstit din meșteșugul său. Apoi comisese fapta funestă. Ce îl determinase la așa ceva? Venise peste el nevoia sau îngrijorarea: din ce va trăi atunci când nu va mai fi apt de muncă sau fusese invidia pe vecinul înstărit, care, cu toate că era câțiva ani mai tânăr decât el, de mult nu mai trebuia să facă nimic? Nimeni nu știe. Cunoscut era numai că bătrânul, chiar și la șaptezeci de ani se lăsase prins în mreje de vechiul șarpe, încât a comis crima îngrozitoare. O viață fără griji și liniștită trebuie să i se fi prezentat în fața ochilor. Dar cât de îngrozitor se înșelase! Timp de doisprezece ani lungi s-a străduit permanent să-și ascundă taina îngrozitoare! Doisprezece ani lungi a trăit zi și noapte în teama de a fi descoperit. Doisprezece ani lungi de neliniște și cutremur al inimii și conflict de conștiință! Și chiar dacă își propusese, în ciuda întregii suferințe, să n-o spună niciunui om, ca să apuce să fie îngropat cu onoare - când stă în fața porții eternității, atunci nu poate să moară până nu și-a spus fapta cu voce tare, spre groaza celor care stau în jurul patului său plini de dragoste milostivă, ca el să nu fie părăsit de tot în ultimul său ceas de viață.

Nu este nevoie de un omor ca să facă muritul greu și amar. Orice faptă necinstită, orice păcat poate să devină în ultimul ceas de viață o povară cât un munte. Dar de cele mai multe ori, feluritele păcate ale vieții zilnice nu sunt simțite ca povară abia pe patul de moarte, ci sunt ani, ba chiar decenii de însoțitori de drum și avertizări fără încetare, care împiedică inima să ajungă la odihnă și pace și cer tare și poruncitor: „Mărturisește ce ai făcut!” Psalmistul exprimă acest conflict de conștiință - poate că nu-ți este nici ție necunoscut, cititorule - în cuvintele: „Nimic nu este sănătos în carnea mea din cauza mâniei Tale; nici un pic de pace în oasele mele, din cauza păcatului meu. Pentru că nelegiuirile mele au trecut peste capul meu ca o povară apăsătoare, sunt prea grele pentru mine.” [Psalmul 38.3,4.]

Nebun este omul care o viață întreagă târăște după sine o asemenea povară! Dar el este în orice minut în primejdie să fie rechemat, rechemat cu toate păcatele sale în eternitatea întunecată. Și în plus, el poate în orice clipă să scape și să fie liber de această povară, numai să se ducă acolo unde păcătoșilor dispuși să se pocăiască li se iau poverile: la crucea de pe Golgota, pe care propriul Fiu al lui Dumnezeu a atârnat pentru noi și pentru păcatele noastre în judecata lui Dumnezeu și Și-a dat sângele ca preț de răscumpărare. Cui i se pare o nebunie această veste, în presupusa lui înțelepciune, pentru acela este valabil, firește că astăzi, ca și întotdeauna, cuvântul lui Hristos adresat fariseilor: „V-am spus deci că veți muri în păcatele voastre; pentru că, dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre” (Ioan 8.23,24). Dar cine nu mai vrea să poarte cu el povara care apasă pe conștiința sa, acela să urmeze încrezător invitația plină de dragoste a aceluiași Domn care a rostit cuvintele de mai sus, dar care a spus, de asemenea, și care spune acum din nou, prin această pagină, fiecărei inimi fără pace: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, pentru că Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Pentru că jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11.28-30.) Cine urmează această invitație va afla că Domnul Isus își împlinește cuvântul în toate circumstanțele.

G. B.